

Pesters vliegen
solo

Pesters vliegen solo

Anneke Eising

Dit fictieve verhaal gaat over gepest worden, over pesten,
maar vooral over vriendschap.

Auteur: Anneke Eising
Coverontwerp: ©Anneke Eising
ISBN: 9789463673525
© Anneke Eising

Nu we het er toch over hebben..

Iedereen is in zijn leven weleens gepest. Ook ik.

Misschien overkomt het jou nu. Misschien overkwam het je een tijd geleden. Misschien kun je zelfs zeggen: “Het overkwam mij jaren geleden, maar nu is er niets meer aan de hand!”

Praat maar eens met andere jongeren of volwassenen, het is hen misschien ook weleens overkomen.

Weet dat de pester zich misdraagt. Hij of zij heeft jou toevallig uitgekozen. Weet ook dat je niet medeplichtig bent aan dat pesten. De pester heeft een probleem. Niet jij!

Praat over pesten, want pesten stopt niet altijd vanzelf.

Zie de pester voor wie hij is: Iemand die zelf hulp nodig heeft.

Ben je zelf zo’n pester? Je kunt er altijd mee stoppen. En, je weet het, praten helpt!

Weet dat er voor elk probleem een oplossing is. Weet ook dat je niet alles zelf hoeft op te lossen!

Dit verhaal is gebaseerd op observaties en eigen ervaringen, verpakt in fictie.

Veel leesplezier!

Anneke Eising

Voorgevoel

De oprit is leeg.

Het licht boven de voordeur is nog steeds niet aan.

De sensor boven de deur heeft nog geen beweging opgepikt.

Dat licht ging een half uur geleden wel even aan, omdat iemand folders door de brievenbus gooide.

Killians kamer ligt boven de garage en van daaruit kan hij de hele oprit zien.

En alhoewel die oprit niet verlicht is, kan hij goed zien dat de auto er niet staat. De halve maan die al boven de kersenboom van de burens hangt, bevestigt dat het avond is en dat hij allang thuis had moeten zijn.

Ze gaan immers zo eten. Dat doen ze altijd rond deze tijd.

Het is donderdag, dus dan zullen ze ook wel hutspot eten. Het wekelijks menu is namelijk net zo voorspelbaar als het gedrag van zijn vader.

Even kijkt hij nog een keer op van het huiswerk dat op zijn bureau ligt. Maar de Volvo van zijn vader staat er nog steeds niet. Dat is gek en ook weer niet.

De laatste tijd is hij wel vaker te laat voor het eten. Soms komt hij pas om half elf thuis. En soms helemaal niet.

Zijn moeder zegt steeds dat hij veel moet overwerken de laatste tijd. Maar wanneer ze dat zegt, kan hij aan haar gezicht wel zien dat ze dat zelf ook niet echt gelooft.

Dat misselijke gevoel is ook weer terug. Dat rottige gevoel dat stiekem naar binnensluipt en de maag doet samenkrimpen alsof je een trap in je buik hebt gehad. Dat mysterieuze, doch fatalistische voorgevoel dat feilloos weet aan te kondigen wanneer de volgende ramp zich gaat voltrekken. Een voorgevoel dat niet te sturen is, dat enkel te aanvaarden is. Net als de vraag die het onherroepelijk oproept: 'Wat zal er nu weer misgaan?'

“Eten!”

“Ja, ik kom er al aan!”

Hij mompelt die woorden, meer tegen zichzelf dan tegen haar. Ze zal ze niet verstaan. Niet dat het wat uitmaakt. Ze doet toch waar ze zin in heeft.

Met een zucht loopt hij zijn kamer uit. Een dunne jongen van veertien jaar met een gemiddelde lengte. Hij slaat de deur net iets te hard achter zich dicht. De klap echoot kort na tussen de muren van de overloop.

Hij rilt. De overgang van zijn warme kamer naar de koude overloop is groot. De verwarming staat hier nooit aan. Zelfs al is het koud voor de tijd van het jaar. “Acht graden onder nul”, zei de man op de radio. Soms heeft hij het oude ding van zijn opa namelijk aan staan wanneer hij geen zin heeft om huiswerk te maken.

Nu vliegt hij de trap af. Letterlijk. De eerste drie treden slaat hij gemakshalve over en de laatste vier ook. Daarbij leunt hij zwaar op de houten leuning die aan de muur bevestigd is.

Zijn vader is er toch niet. Uit protest maakt de oude leuning een rammelend geluid. De schroeven die het ding op de muur moeten houden, zitten al behoorlijk los.

Maar het is de snelste manier om naar beneden te gaan. Een keer had hij vijf treden overgeslagen, maar toen was hij met een klap op de grond terecht gekomen. Zijn knieën hadden drie dagen zeer gedaan. Het was daarom niet voor herhaling vatbaar.

Maar vandaag gaat het snel genoeg.

Met een tevreden gezicht loopt hij even later de keuken in.

Zijn moeder zit al op hem te wachten. Er staan twee dampende pannen op de tafel. Hutspot en gehakballen. Gelukkig geen rookworst, want hij haat rookworst!

“Eerst je handen wassen!”

De kraan loopt al. Het stuk zeep raakt amper zijn vingers aan. Ze ziet het niet.

Snel veegt hij zijn handen af aan de theedoek die op het aanrecht ligt.

“Gebruik een handdoek! Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen?”

Met een grijns op zijn gezicht neemt hij dan eindelijk plaats. Terwijl zijn moeder haar handen vouwt en haar ogen sluit, pakt hij alvast wat hardgebakken spekjes uit het kleine kommetje dat voor zijn bord staat.

“Au! Die zijn heet!”

Meteen krijgt hij een harde tik over zijn vingers.

Triomfantelijk kijkt hij haar dan aan, omdat zij dus ook haar ogen niet helemaal dicht had!

Verspilde moeite. Ze heeft haar vork al neergelegd.

“Opa zou zich voor je schamen!”

Een stoot onder de gordel. Dat had ze niet moeten zeggen. Onmiddellijk vormt zich een krop zo dik als een vuist in zijn keel.

Opa. Hij is dood. Vorig jaar alweer. Maar door haar opmerking lijkt het alsof het nog maar gisteren was.

Opa. Het gemis lijkt weer heel vers. Net een rafelige wond die zojuist open is gekrabd. Maar hij zegt niets, buigt alleen zijn hoofd en dan begint hij woest te spitten in de berg eten op zijn bord.

Maar de eerste hap hutspot is te groot. Hij past niet in zijn mond. Het is te veel. Te heet. En omdat hij niet oplet, begint hij al te slikken. En dus verbrandt hij zijn mond en zijn keel. En dan blijft die hete brok ook nog hangen. Precies bij die krop in zijn keel.

“Shit!”

En omdat hij niet weet wat hij zo gauw moet doen, spuugt hij met een rood hoofd het hete goedje maar weer uit. Bovenop de rest van de hutspot en bovenop de gehaktbal die zijn moeder net op zijn bord heeft gelegd.

“Shit!”

Haar woorden, niet de zijne.

Toch is hij degene die van tafel gestuurd wordt.

“Ga maar naar boven. Ik hoef je vandaag niet meer te zien!”

Haar ellende wordt zijn ellende. Ze is boos en verdrietig. Hij hoort het aan de bekende, ietwat onregelmatige trilling van haar stem.

Maar hij krijgt de volle laag. Die volle laag die eigenlijk voor zijn vader is bedoeld.

En terwijl hij de trap op dendert, vraagt hij zich af of zij het lef zal hebben om het hem straks ook te geven? Die volle laag.

Stampvoetend stormt hij naar boven. En daarbij raken zijn voeten elke trede aan. Geen een wordt er nu overgeslagen. Zijn benen voelen als lood en toch stampt hij, omdat hij dat altijd doet wanneer hij eruit gestuurd wordt. Alsof dat van hem in een situatie als deze verwacht wordt. Niet omdat hij dat nu wil. Eigenlijk zou hij zo geruisloos mogelijk naar boven willen gaan. Als hij vleugels had, dan zou hij vliegen. Dan zouden zijn voeten de treden niet eens aan hoeven te raken.

Dan zou zij het ook niet hoeven horen. En met elke stap die hij neemt, neemt ook het bekende gevoel van spijt toe.

‘Sorry mam, ik bedoelde het niet zo!’

‘Waarom denk je altijd dat ik het kwaad bedoel? Dat er opzet in het spel is? Dat ik zoals hem ben?’

Zijn kamerlicht is nog aan. De verwarming ook. De warmte die hem tegemoet komt wanneer hij de deur opendoet, zou hem eigenlijk moeten omhelzen, hem goed moeten doen voelen. Maar dat gebeurt niet.

Het is koud buiten, maar binnenin hem ook.

Hij huivert, terwijl hij toch een dikke trui aan heeft.

Zij heeft het ding voor hem gebreid. Omdat ze dat kon en omdat ze dat wilde. Hij is dol op die trui. En daarom heeft hij hem bijna elke dag aan. Omdat zij het voor hem heeft gemaakt. Omdat ze erover heeft nagedacht, het heeft gepland om het ding voor hem te maken. Omdat ze graag dingen voor hem doet.

Maar nu, voor het eerst, vindt hij het ding kriebelen. En eigenlijk is de zware trui met de dikke kabels hem veel te groot. Bovendien is de ene mouw langer dan de andere.

Dat had hij weken geleden ook al gezien, maar toen vond hij dat niet erg. Nu irriteert hij zich ineens aan het harige ding dat eigenlijk veel te zwaar is en ook te dik, zodat zijn winterparka veel te strak zit.

En als bewijs van zijn afkeuring gooit hij het ding zo ver mogelijk de overloop op. Dan klapt hij de deur hardhandig dicht. Maar het klinkt niet hard genoeg, het voelt niet gewelddadig genoeg, dus pakt hij de metalen klink nog een keer beet en hij opent de deur meteen weer. Heel snel, want de knal van net eechoot nog na in zijn oren.

En dan opent hij de deur zo breed mogelijk, om hem dan met al zijn macht zo hard mogelijk dicht te gooien.

Hij valt er zelf bijna tegenaan, omdat de kracht van het dichtsmijten zijn eigen lichaam naar voren gooit.

Maar deze keer krijgt hij genoegdoening.

De klap is hard.

De deur kraakt.

De klink hangt ineens scheef en de deurpost is gesplinterd.

En dan staat hij daar, niet wetend hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen. Maar het is gebeurd. Hij kan de film niet meer terugdraaien. De schade is al aangericht.

De stilte na deze storm is oorverdovend. Het harde bonzen van zijn eigen hart dreunt lang en hard na in zijn oren. Het overstemt zijn schrik en de wilde gedachten die nu over elkaar heen tuimelen alsof ze wedijveren om een plaatsje op de eerste rij.

Pas nu slaat hij acht op dat kleine stemmetje dat even geleden in zijn oor fluisterde: 'Hou je gemak, dit kan alleen maar slecht aflopen!'

Maar hij hoorde het niet. Wilde het niet horen. Ook niet toen het schreeuwde, net voordat hij de deurpost kapot knalde toen hij als een bezetene die deur zo hard mogelijk dichtmeet.

Pas nu, nu het te laat is, realiseert hij zich dat hij gegild heeft:

'Ik haat je! Net goed dat pa jou bedriegt!'

En daarom bonst zijn hart nu zo hard, omdat hij bang is voor de gevolgen.

Dit kan alleen maar verkeerd aflopen!

Met een bonzend hart wacht hij dan op de bekende voetstappen op de trap. Op haar hoge, overslaande stem wanneer ze de deur openrukt en hem bedreigt met allerlei sancties, zoals het afpakken van zijn Xbox-controllers en het uitzetten van de WIFI.

Hij wacht op haar, met haar witte gezicht en de grote blauwe ogen die op zo'n moment wel vuur lijken te spuwen, zodat hij visioenen krijgt van een draak met gigantische vleugels die hem daarmee om de oren wil slaan. Van roodgloeiende neusgaten en een briesende rokerige adem die hem bedwelmt en hem doet verschrompelen. En soms wilde hij dat hij dat zelf kon. Dat de rollen eens omgekeerd waren.

Hij wacht tot ze komt, zodat zij op haar beurt diezelfde deur kan dichtsmijten. Want dat doet hij en dat doet zij. Zo reageren ze hun frustraties soms af op deuren. Omdat het kan. Omdat het redelijk veilig is, want deuren voelen niets.

Maar eigenlijk is dat dichtknallen van deuren allang niet genoeg meer. Hij had een keer ergens gelezen dat bijvoorbeeld drugsgebruikers dat ook zo ervaren. Die krijgen als ze geluk hebben, een ultieme 'high' van die eerste keer dat ze drugs doen. Een abnormaal lekker gevoel, dat kortstondig en eenmalig is.

En ook 'daredevils' die hele gevaarlijke dingen doen, zoals bungeejumpen vanaf gebouwen, of meerijden bovenop een sneltrein. Het schijnt dat die sensatie, dat hele lekkere gevoel binnenin je, die 'rush', nooit meer zo goed is als die allereerste keer.

En er zijn mensen die datzelfde zeggen over seks. Dat die eerste keer magisch schijnt te zijn.

Niet dat hij ooit een van deze dingen heeft geprobeerd. Hij is geen sensatiezoeker. En hij is niet gek, want hij wil nog niet dood!

Enfin, dat dichtsmijten van die deur is allang niet lekker meer. Niet dat het ooit lollig was ofzo, maar wanneer je hartstikke boos bent, dan wil je graag met iets kunnen smijten. Omdat die boosheid vaak het product is van een lange periode van het incasseren van beledigingen, getreiter of slecht nieuws.

En wat is er dan lekkerder dan het keihard dichtrammen van een deur? Wat is er lekkerder dan het wegduwen met zoveel kracht van een stuk hout, zoals je eigenlijk al je problemen van je af zou willen gooien?

Maar dat kan niet, want problemen zijn soms te moeilijk om aan te pakken. En dus is die deur de sigaar.

En omdat zo'n eerste keer nooit meer te evenaren is, moet het elke keer harder en gewelddadiger. Vandaar dat hij nu de deurpost gesloopt heeft. Het moest een keer gebeuren. Waarschijnlijk zat er al een scheur in van de vorige keer. Een die hij nog niet had opgemerkt. En nu is het blanke hout helemaal gespleten!

Met trillende vingers raakt hij de houtkleurige splinter met het randje wit aan. Het ding steekt als een lange spijker naar buiten. Voorzichtig trekt hij eraan, zoals je aan het droge velletje van een oude wond trekt. Het valt niet mee, want het ding zit nog muurvast!

Na een minuut geeft hij het op, want met zijn kort afgekloven nagels kan hij de splinter niet goed beetpakken.. Het lukt hem niet om het bewijsmateriaal weg te halen, dus duwt hij het ding maar weer half op zijn plaats.

Dan staat hij nog minutenlang te lummelen bij die deur en die gesplinterde deurpost. Maar zijn moeder komt nog steeds niet.

Teleurgesteld doet hij dan het licht maar uit en dan laat hij zich met een plof op zijn bed vallen.

Liggend in zijn bed, zonder enige getuigen, zou hij graag willen huilen. Maar door de extreme spanning in zijn lijf lukt dat niet. Bovendien wil hij geen zwakte tonen. Dus ligt hij daar met gesloten ogen te wachten tot hij zijn moeder hoort.

Ondertussen trekt hij het zware dekbed over zich heen. Over zijn jeans en T-shirt, want hij heeft zijn kleren aangehouden.

De warmte die hij dan zelf produceert en die dan gevangen wordt tussen zijn lijf en de deken, voelt aangenaam.

Het zware, naar zweet ruikende ding dat hij over zijn gespannen lijf getrokken heeft, voelt strak, maar veilig aan. Hij pakt het met beide handen beet en rolt zijn lijf er stijf in. Het werkt als een omhelzing, als stevige armen die hem vasthouden.

Slikken gaat ook moeizaam, want zijn keel doet nog steeds zeer van het schreeuwen. Er loopt ook een straaltje snot uit zijn ene neusgat. Behendig veegt hij het af aan de zijkant van zijn kussensloop.

Dan ligt hij daar te piekeren over wat er is gebeurd en over hoe vreemd hij zich voelt.

Hij is zo gespannen dat de spieren in zijn schouders en rug pijn doen. Hij wilde dat hij die stress kon laten ontsnappen, zodat zijn spieren niet zo verkrampt waren.

De kramp die over zijn rug heen kruipt, geeft hem het gevoel dat hij zojuist een fysiek gevecht geleverd heeft. Een gevecht dat hem totaal afgepeigerd heeft.

Daar, in het pikkedonker van zijn kamer, denkt hij na over weer een verpeste avond. Het komt de laatste tijd vaker voor. Steeds vaker en steeds makkelijker lijkt het. En zoals zo vaak de laatste tijd, wenst hij dat het ophoudt.

En in gedachten zoekt hij naar bewijzen en redenen om een verantwoordelijke aan te kunnen wijzen. Alsof dat zou helpen.

Maar steeds komt hij tot maar één conclusie. Bij maar één veroorzaker. Eén die steeds zorgt voor vreselijke herrie in huis. Eén die er steeds voor zorgt dat het dagelijks ritme totaal wordt verstoord.

En dus, na lang piekeren, kan hij alleen zichzelf als schuldige aanwijzen. De enige die in principe, op de één of andere manier, schuld heeft aan alles wat er tegenwoordig mis lijkt te gaan. Als een soort van zondebok.

Ze zal dan wel gelijk hebben. Hij zal dan wel op hem lijken, haar net zo op stang jagen als hij dat soms doet.

Zo ligt hij te piekeren in zijn bed, terwijl hij ligt te staren naar de deur, wachtend tot hij open zal gaan.

In het donker van die avond zijn de contouren van de donkere deur naast de witte muur die ze pas geleden heeft geschilderd met heerlijk stinkende latex, goed zichtbaar.

Maar nu de rust is wedergekeerd, laat zijn lege maag ook van zich horen. Hij had al naar eten gezocht in zijn tas, maar hij vond alleen nog een fles water.

Het halflege flesje water dat nog in zijn rugzak zat, is allang leeg. Het ligt nu vergeten onder zijn bed. Met de hiel van zijn ene voet heeft hij het daarnaartoe getrapt. En nu ligt het bij de anderen.

Het ligt bij de bonte verzameling lege waterflesjes en lege plastics van even zoveel wafels die hij eigenlijk op school zou moeten eten.

Maar dat deed hij nooit, omdat hij bang was dat ze die ook van hem af zouden pakken. De stoere ouderejaars, lummels die ieder lunchuur tot een soort van 'overlevingsuur' maakten, omdat ze zelf te lui waren om hun eigen lunch te maken en dus op jacht gingen naar eten en dat afpakten van de jongsten.

Maar het nog verbazingwekkend koude water uit dat halflege flesje had niet alleen zijn dorst gelest.

Het had ook de laatste sporen van zijn geschreeuw weggespoeld en de zere keel als gevolg daarvan verkoeld.

In het donker kucht hij nu voorzichtig.

Ondanks het gevoel van diepe eenzaamheid, voelt hij zich toch relatief veilig. Alsof het donker een deken is die zich troostend om zijn schouders heeft gelegd.

Zijn maag rammelt, maar hij beseft nu dat de honger in zijn buik eigenlijk een honger is die er al een tijdje zit.

Een honger die niets met eten te maken heeft. Al sinds de dag dat hij zijn vaders auto in een woonwijk vlakbij zijn school zag staan.

Hij was er al aan voorbij gefietst, voordat hij in de gaten had dat het de oude blauwe Volvo van zijn vader was.

Hij wist het zeker, want de goudkleurige vlinder die aan de achteruitkijkspiegel hing, was zijn eigen fixeerpunt wanneer hij, op de achterbank gezeten, weer onvrijwillig getuige was van de zoveelste heftige woordenwisseling tussen zijn ouders.

Hij wist niet wat hij meer haatte op zo'n moment, de ruzie van zijn ouders, de herrie van het bekvechten of de pijnlijke stilte erna.

Eén keer, tijdens zo'n ruzie, had hij in een impulsieve bui het handvat van het autoportier naast hem beetgepakt met de bedoeling om hem open te rukken en ter plekke, op de snelweg, terwijl zijn vader weer eens de wettelijke snelheid overtrad, uit te stappen. Hij betwijfelt nu wel of hij dat echt gedaan zou hebben. Het beetpakken van dat handvat was misschien al voldoende.

Maar juist in dat beslissende moment had zijn moeder een koele blik naar hem geworpen. Zo achteloos over haar schouder, schuin naar hem, alsof hij zijn idee hardop had uitgesproken.

Ze leek niet eens ongerust!

Waarschijnlijk kwam dat ook door de woede die nog na-etterde over de woorden die ze even daarvoor had gehad met zijn vader. Haar lichtblauwe ogen keken ogenschijnlijk koel en onbewogen toen ze hem daar zag met dat handvat in zijn hand. Zijn vader zei niets. Hij keek niet eens in de achteruitkijkspiegel! In plaats daarvan was zijn blik gefixeerd op de linker rijbaan waar ze reden. Natuurlijk reed hij daar. Waar anders kon hij scheuren met zijn Volvo?

Het was de zucht van zijn moeder die hem op andere gedachten bracht. Die zucht ging hem door merg en been. Hij voelde haar pijn.

En dus, op het moment dat hij die vlinder in die blauwe Volvo herkende, beseftte hij dat zij het al wist.